

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobců: **a) D. M. N., b) nezl. D. Z.,** zast. zákonným zástupcem D. M. N., **c) D. S., d) nezl. D. S.,** zast. zákonným zástupcem D. S., zastoupeni Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní č. 7, Moravská Ostrava, PSČ 702 00, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4.4. 2011, č.j. OAM-172/ZA-06-K03-2010, ze dne 4.4. 2011, č.j. OAM-338/ZA-11-K03-2010 a ze dne 4.4. 2011, č.j. OAM-170/ZA-06-K03-2010, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 4.4. 2011, č.j. OAM-172/ZA-06-K03-2010, ze dne 4.4. 2011, č.j. OAM-338/ZA-11-K03-2010 a ze dne 4.4. 2011, č.j. OAM-170/ZA-06-K03-2010 s e z r u š u j í a věci se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobcům náklady řízení v částce 32.680,- Kč k rukám jejich zástupce Mgr. Farida Alizeye, advokáta se sídlem

-2-

Stodolní č. 7, Moravská Ostrava, PSČ 702 00, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci napadli prostřednictvím svého zástupce včas podanými žalobami v celém rozsahu shora označená rozhodnutí žalovaného, kterým jim nebyl udělen azyl dle ust. § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ale byla jim udělena doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci shora označených rozhodnutí.

V žalobách namítali porušení některých ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád žalovaným v předchozím správním řízení (§ 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu) a porušení ustanovení § 12 zákona o azylu. Vyslovili přesvědčení, že splňují podmínky pro udělení azylu dle § 12 a dle § 14 zákona o azylu, když udělení toliko doplňkové ochrany je pro ně nedostatečné, neboť se jedná o pouze dočasný institut. Žalobci popsali a zopakovali důvody opuštění země původu kvůli potížím žalobce a) s Talibanem, jímž byl třikrát unesen (ve shodě s výpověďmi učiněnými ve správním řízení – viz níže). Žalobce a) nově uvedl, že je členem politické strany, a pokud tuto skutečnost ve správním řízení nesdělil, bylo to nedopatřením a neznalostí řízení, neboť se domníval, že důvody, které uváděl, jsou dostačující a důležitější pro azylové řízení, než prezentovat svou politickou angažovanost. Uvedl, že je členem národní politické strany, která vznikla v roce 2003 a většina jejích členů pochází z předchozí Lidově demokratické strany Afghánistánu. Strana má i své členy, kteří žijí v Evropě. Žalobce a) nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že spolupracoval s hnutím Taliban, byť pod pohrůžkou. Právě proto, že se tlak Talibanu vůči jeho osobě zvyšoval, rozhodl se s rodinou pro opuštění země původu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vylíčené jednání Talibanu vůči osobě žalobce a) nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu, ale zároveň paradoxně připouští, že dle zjištěných zpráv hnutí Taliban zachází s obyvatelstvem krutým způsobem a lidé jsou pronásledováni, že žalobci popsaný příběh nelze vyloučit, a přesto rozhodl v jejich neprospěch, čímž jsou dle žalobců rozhodnutí nepřezkoumatelná. Zdůraznil, že se v zemi původu snažil najít pomoc, avšak státní orgány mu nebyly schopny zajistit dostatečnou ochranu. Rovněž nebylo reálné, aby se přestěhovali do jiné části Afghánistánu, když žalovanému je jistě známo, že politická situace v Afghánistánu je velmi špatná a vláda není schopna zajistit bezpečí svým občanům. Žalovaný tak podle žalobců nevzal v úvahu pronásledování žalobce a) a celé jeho rodiny, tak jak je

definováno v ustanovení § 2 zákona o azylu. Žalobce a) dále uvedl, že během správního řízení aktivně doplňoval informace a důkazy k prokázání svých tvrzení, mezi nimiž byla i fotografie jeho otce, prokazující jeho spolupráci s britskými vojáky, přičemž aktivity jeho otce představovaly pro žalobce a celou jeho rodinu nebezpečí v zemi původu. Žalobci jsou rovněž přesvědčeni, že žalovaný nedostatečně posoudil jejich žádost ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Závěrem žalobci vyslovili přesvědčení o tom, že v případě návratu do země původu by vzhledem k tam panujícím poměrům a k pronásledování namířenému vůči nim byla ohrožena práva, která jsou zakotvena jako základní lidská práva v řadě mezinárodních dokumentů. Navrhli, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věci se vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám popřel oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správních spisů, zejména na vlastní žádosti o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobců a) a c), použité informace o zemi původu a na vydaná rozhodnutí. Uvedl, že po provedeném správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobci byli ve vlasti pronásledováni ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, odkázal na velmi podrobná rozhodnutí, je proto přesvědčen, že shromáždil dostatek věrohodných a aktuálních informací o zemi původu žalobců, kterými podložil svá rozhodnutí ve věci. Uvedl, že žalobce a) v průběhu správního řízení neuváděl skutečnosti, na základě kterých by mu či jeho nezl. dítěti [žalobci b]) mohla být udělena určitá forma mezinárodní ochrany. Pokud se týče v žalobě zmiňovaného členství v „národní politické straně“, jedná se dle žalovaného o účelovou informaci, kterou chce žalobce zvýšit své šance na udělení azylu, stejně jako jeho vysvětlení, z jakého důvodu tuto skutečnost neuvedl v průběhu správního řízení. Odkázal na odpověď žalobce k výslovně položené otázce č. 15 žádosti, zda je sám členem politické strany či jiné organizace, kdy uvedl, že pouze otec. Sám žalobce v průběhu správního řízení neuváděl žádné azylově relevantní důvody (potíže se členy hnutí Taliban (únosy) z důvodu spolupráce otce s britskými jednotkami, zájem těchto osob o jeho sestru). Uvedl, že není pravdou (jak se uvádí v žalobě), že by žalobce s hnutím Taliban nespolupracoval, byť pod pohrůžkou, neboť tento finančně hnutí Taliban vypomohl a poskytoval jim to, co požadovali (jídlo, ubytování), jak vyplývá z provedeného pohovoru. Pokud jde o žalobkyni c) a jejího nezl. syna [žalobce d)], ti žádné problémy, na základě nichž by jim mohl být udělen azyl ve smyslu § 12 zákona o azylu neměli a tyto jim ani nehrozí. Žalobkyně c) nebyla členkou žádné politické strany, organizace či hnutí a v zemi původu se ani veřejně nijak neangažovala. Správní orgán rovněž neshledal v případě žalobců opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť žalobci neuváděli žádné mimořádné okolnosti svědčící pro kladné rozhodnutí v tomto směru, přičemž nebezpečnou situací v Afghánistánu je ohroženo téměř veškeré místní obyvatelstvo. Avšak s ohledem na tuto situaci v zemi původu, která je v současné době považována za vnitřní ozbrojený konflikt, kdy nelze vyloučit i možnost nelidského či ponižujícího zacházení ze strany příslušníků hnutí Taliban a kdy způsoby ochrany obyvatelstva jsou v zemi značně omezené, byla všem žalobcům vyslovena doplňková ochrana v trvání 24 měsíců. Žalovaný je proto přesvědčen, že

žalobci nebyli v průběhu správního řízení zkráceni na svých právech, odkázal v tomto směru na odůvodnění napadených rozhodnutí. Podle názoru žalovaného nebyla žalobami zpochybněna rozhodnutí správního orgánu, proto navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné v plném rozsahu zamítl.

Při jednání dne 31.5. 2012 soud spojil věci vedené pod sp. zn. 32Az 14/2011 [věc žalobců a), b)] a pod sp. zn. 32Az 15/2011 [věc žalobců c) a d)] ke společnému projednání s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 32Az 14/2011.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žaloby při jednání za účasti tlumočníka jazyka paštského.

V přezkumném řízení provedl soud důkaz obsahem jednotlivých správních spisů, z nichž ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Dne 4.5. 2010 podali žalobci a) a c) jménem svým a svých nezletilých dětí [žalobců b) a d)] žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR).

Žalobce a) uvedl, že má afghánskou národnost, je islámského vyznání a paštun. Vlast opustil společně s manželkou, synem [žalobcem d)] a svou sestrou (zdejší soudem vedeno pod sp. zn. 32Az 16/2011) v únoru 2010, neboť jejich životy byly v nebezpečí. Uvedl, že jeho otec byl členem Komunistické strany Afghánistánu, pracoval u policie. Po nástupu Talibanu k moci byl vězněn, podařilo se mu utéct. Z vlasti odešel před 12 lety, získal azyl ve Velké Británii v roce 2003, nyní žije v Londýně a pracuje jako poradce britských vojáků v Afghánistánu. Žalobce uvedl, že příslušníci hnutí Taliban se dozvěděli o otcově spolupráci s anglickou vládou, a proto začal mít problémy. Třikrát byl unesen příslušníky hnutí Taliban. Poprvé ho unesli před rokem. Řekli mu, že jeho otec je komunista a spolupracuje s anglickými vojáky, přičemž mu ukázali fotografie, kde byl jeho otec s anglickými vojáky na vojenském cvičení. Požadovali po žalobci, aby s hnutím spolupracoval, což odmítl. Rodina uspořádala sbírku a za jeho propuštění zaplatila výkupné. Asi po čtyřech měsících byl Talibanem unesen podruhé. Zadržovali ho asi čtyři dny, před jeho očima zabili na shromáždění jednoho Afghánce z jiné vesnice. Vytýkali mu, že kontaktoval své rodiče v Anglii. Propuštěn byl pod podmínkou, že přinutí svou sestru Nadiu k souhlasu se sňatkem s jedním z vůdců hnutí Taliban jménem M. N. Asi po dobu dvou měsíců si vždy vymyslel nějakou výmluvu. Mezitím byl unesen jeho syn, únosci za jeho propuštění požadovali peníze. Po týdnu a po zaplacení ho propustili. Asi za dva měsíce ho Talibanci potřetí odvedli a zadržovali asi pět dní. Lidé z vesnice se vůdci Talibanu za jeho propuštění zaručili, uspořádali sbírku peněz a slíbili, že žalobce přesvědčí, aby svou sestru provdal. Žalobce vůdci Talibanu svou sestru slíbil. Propustili ho a dostal ultimatum jeden den na domluvení sňatku. Doma se poradili, co bude dál. Obrátil se s žádostí o pomoc na zástupce afghánské vlády

v okresním městě G. Nevěřil mu, nepomohli mu a pokud by se na něho ještě jednou obrátil, uvězní ho za spolupráci s Talibanem. Neviděli pro sebe jiné řešení, než z vlasti utéci. Odjeli do Pákistánu. Jeho syn onemocněl a v nemocnici žalobce poznal jeden z členů Talibanu. Žalobce se spojil s převaděčem, na kterého měl kontakt od známého a s jeho pomocí odjeli do Evropy. V případě návratu se obává příslušníků Talibanu, pošpinili čest jejich vůdce. V obsáhlém vlastnoručně psaném prohlášení žalobce výše uvedené skutečnosti podrobněji rozvedl. Uvedl, že pochází z provincie H., vesnice G., Afghánistán, kde se staral o své pozemky. Vše se změnilo před rokem, kdy ho příslušníci Talibanu několikrát odvedli. Vytýkali mu, že je synem komunisty a bezvěrce a že jeho otec provádí špionáž pro Brity. Ukázali mu fotografie jeho otce s britskými armádními příslušníky. Požadovali po žalobci, aby otce přilákal do Afghánistánu a vydal ho Talibanu a aby s Talibanem spolupracoval, což odmítl. Požadovali, aby je podporoval i finančně. Aby se dostal na svobodu, tak souhlasil. Potom k němu docházeli a požadovali po něm jídlo a nocleh. Po druhém zadržení ho jeden z vůdců Talibanu, M. N. ochránil před zabitím, zaručil se za něho a sdělil mu, že mu pomohl proto, že se chce stát členem jejich rodiny, chce se oženit s jeho sestrou N. Žalobce uvedl, že se musí sestry zeptat, zda s tím souhlasí. Setra mu ale řekla, že je to starý muž se špatnými vlastnostmi, má již další manželky a že se raději zabije, než by svolila. Nějakou dobu se žalobce vymlouval, že se sestra ještě nerozhodla. Proto ho potřeť zadrželi. Starší z vesnice a místní autority se M. N. zaručili za žalobce, že sestru druhý den provdá a za jeho propuštění mu dali peníze (uspořádali sbírku). Ještě v noci se žalobce obrátil se žádostí o pomoc na starostu obce G., Afghánistán, který věděl o tom, že žalobce byl několikrát odveden příslušníky Talibanu, ale sdělil mu, že mu nemůže pomoci. Nevěřil, že ho Talibanci propustili a podezíral ho ze spolupráce s Talibanem. Řekl žalobci, aby se na něho již neobracel, jinak bude obviněn z protivládní činnosti. Žalobce proto s rodinou odjel do Pákistánu a po incidentu v nemocnici odcestovali s pomocí převaděče do Evropy.

V rámci pohovoru provedeného dne 17.6. 2010 se žalobce opětovně a podrobně vyjadřoval ke sděleným skutečnostem. Popsal svůj život ve vlasti. Sdělil, že ve vlasti nebyl nijak politicky aktivní. Jeho problémy s Talibanem začaly poté, co se dozvěděli o otcově spolupráci s anglickou vládou. Popsal tři případy svého zadržení a požadavky Talibanu za své propuštění. Uvedl, že původně chtěli letět do Anglie, kde jsou jeho rodiče a sourozenci, ale letadlo přistálo v Praze, proto požádali o mezinárodní ochranu zde. Návrat do země původu si nedovede představit, protože slíbil svou sestru bojovníkovi Talibanu. Podle islámské a afghánské tradice je porušení takového slibu horší než smrt. Kromě M. N. a Talibanu má proti sobě i celou vesnici, protože se vesničané za něho a dodržení slibu svatby zaručili. Má strach o osoby, které se za něho zaručily, neví co s nimi je. Ke své žádosti žalobce doložil písemné materiály, k nimž se vyjádřil během dalšího pohovoru dne 5.8. 2010. Jedná se o anglický novinový článek z novin Daily Mirror ze dne 2.5. 2009, dokládající činnost jeho otce v Anglii, fotografie jeho otce jak diskutuje s vojáky, CD–internetové stránky s fotografiemi otce, článek z anglických novin Sun ze dne 2.5. 2009, slib žalobce učiněný Talibanu na jeho hlavičkovém papíru

s razítkem (jeho prohlášení před svědky o tom, že provdá svoji sestru za M. N. a že bude spolupracovat), kopii cestovního dokladu jeho otce, který nabyt státní občanství Velké Británie, listiny o udělení azylu jeho otci v Anglii (rozsudek odvolacího soudu ze dne 27.6. 2033, kterým se vyhovuje jeho otci v odvolání v otázce azylu a lidských práv), kopie pasů jeho příbuzných. Tyto listiny jsou součástí správního spisu a jsou vyjmenovány a stručně popsány na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí žalobce a).

Dne 24.9. 2010 podal žalobce žádost u udělení mezinárodní ochrany jménem své dcery Z., narozené dne „x“ na území ČR [žalobkyně b)]. Uvedl, že ho příslušníci Talibanu v zemi jeho původu a celou rodinu ohrožovali na životě, proto museli odejít do zahraničí. V případě návratu by proto i nezletilá byla ohrožena. Důvody, proto které žádá za svou nezletilou dceru, jsou totožné s důvody jeho i celé rodiny.

Žalobkyně c) jménem svým a svého nezletilého syna [žalobce d)] v žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že vlast opustili společně s manželem a jeho sestrou v únoru 2010, protože Taliban ohrožoval její rodinu. Uvedla, že její tchán je členem Komunistické strany Afghánistánu a Taliban tvrdí, že je tajným agentem londýnské vlády, což ale není pravda. Příslušníci hnutí Taliban třikrát unesli jejího manžela, i jí vyhrožovali únosem. Uvedla, že ve vesnici vždy udělali sbírku peněz za jeho propuštění. Po třetím propuštění dostal manžel podmínku, že provdá svou sestru za jednoho z příslušníků Talibanu a pokud tak neučiní, vyvraždí celou rodinu. Rozhodli se proto pro odjezd z vlasti. Nejdříve odjeli do Pákistánu, kde dva měsíce žili a potom letecky do ČR. V případě návratu se obává o život svůj a své rodiny ze strany hnutí Taliban. V pohovoru provedeném dne 4.8. 2010 podrobněji rozvedla a popsala jednotlivé únosy svého manžela Talibanem, okolnosti a podmínky jeho propuštění, únos syna a vycestování z vlasti shodně s výpovědí manžela.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že při svém rozhodování vycházel zejména z výše uvedené žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany a pohovorů, které posuzoval na pozadí informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Afghánistánu. Vycházel zejména z Informací MV Velké Británie ze dne 29.8. 2008, 8.4. 2009 a 11.11. 2009, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 31.3. 2008, července 2009 a 17.12. 2010, aktuálních informací z databáze ČTK – Islámská republika Afghánistán a Informací MZV ČR, č.j 114240/2008-LP ze dne 9.5. 2008. Žalovaný měl dále k dispozici lékařské zprávy o zdravotním stavu žalobce a) citované na straně 6 jeho napadeného rozhodnutí, v nichž je uvedeno, že žalobci byla diagnostikována posttraumatická stresová porucha a těžká depresivní fáze s psychotickými příznaky. Po provedených správních řízeních žalovaný uzavřel, že v případě žalobců bylo objasněno, že tyto jako důvod svých žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvádějí obavu o své životy v Afghánistánu, neboť žalobce a) tam byl několikrát unesen příslušníky hnutí Taliban,

-7-

byl nucen s nimi spolupracovat, měl přimět svou sestru k souhlasu se sňatkem s členem hnutí Taliban pod hrozbou trestu smrti, což neučinil a z vlasti všichni odcestovali.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí žalobce a) uvedl, že tento v průběhu správního řízení uvedl, že nebyl v Afghánistánu členem žádné politické strany ani organizace (na rozdíl od svého otce), nezmínil žádnou veřejnou aktivitu, která by se dala považovat za uplatňování politických práv a svobod, a proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Ke stejnému závěru dospěl i ve vztahu k ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že k útokům na civilisty podporující vládu, či Afghánce pracující pro mezinárodní organizace ze strany hnutí Taliban (jakož i dalších ozbrojených skupin) obecně docházelo (odkázal na informaci MZV ČR z 9.5. 2008 a informaci UNHCR). Zrekapituloval všechny tři únosy žalobce (důvody únosu i propuštění) a vyvodil závěr, že problémy žalobce s Talibanem nebyly motivovány jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností či příslušností k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů. Poukázal na to, že žalobce uvedl, že po dobu několika měsíců poskytoval Talibancům jídlo, ubytování, zaplatil jim požadovanou finanční částku, přesto byl ještě ve dvou případech unesen a propuštěn jen proto, aby zajistil souhlas své sestry se sňatkem s příslušníkem Talibanu. Dle žalovaného nelze tyto důvody posoudit jako azylově relevantní. Žalovaný připustil, že žalobcem popsany příběh nelze vyloučit, přičemž ze zpráv o zemi původu je patrné, že k takovému jednání hnutí Taliban vůči civilnímu obyvatelstvu docházelo a dochází, ale zdůraznil, že žalobce po dobu několika měsíců prokazatelně spolupracoval se členy hnutí Taliban, byť zřejmě pod pohrůžkou zabítí, aniž by se snažil svou situaci změnit či se jí přímo vyhnout. Žalobcem učiněnou žádost o pomoc na starostu města Garamsir, které se mu nedostalo, bez dalších kroků k zajištění ochrany, považoval žalovaný za nedostatečnou vážnosti situace (ohrožení žalobce a jeho rodiny na životě). Dovedl, s ohledem na pobyt rodičů a příbuzných žalobce ve Velké Británii a aktivity otce pro britskou armádu, logicky reálnou možnost požádat o ochranu své rodiny britský kontingent v Afghánistánu, umístěný v hlavním městě provincie Helmand. Žalovaný dále uvedl, že žalobce měl reálnou možnost vyřešit své problémy s Talibanem přestěhováním do jiné části Afghánistánu. Přestože bezpečnostní situace v zemi původu žalobce nebyla celkově hodnocena kladně, nacházely se v Afghánistánu bezpečné oblasti, např. Kábul a okolí. Žalobcem vyslovené obavy ze strany místních obyvatel (které se za něho zaručili) pro případ návratu, označil za nepodložené a azylově irelevantní. Žalovaný vyslovil pochybnost o platnosti slibu-záruky, která byla učiněna pod nátlakem. Původcem ohrožení žalobce měly být soukromé osoby a jejich motiv lze dle žalovaného zcela jasně označit za mstu.

Dále odůvodnil, že žalobci nesplňují důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu ani důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Odůvodnil, že se zabýval rodinnou, ekonomickou a sociální situací žalobců, přihlédl i ke zdravotnímu stavu

žalobce a) na základě doložených lékařských zpráv a uvedl, že v jejich případě neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. V případě žalobce a) ještě uvedl, že udělení doplňkové ochrany nutnost jeho návratu do země původu vylučuje a dává mu možnost se i nadále v rámci veřejného zdravotního pojištění ČR léčit.

Všem žalobcům pak žalovaný udělil doplňkovou ochranu v trvání 24 měsíců s odůvodněním, že politickou a zejména bezpečnostní situaci v zemi nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat žalobců do vlasti. Situace v Afghánistánu je v současné době považována za vnitřní ozbrojený konflikt, který zasahuje celé území Afghánistánu, kdy nelze vyloučit i možnost nelidského či ponižujícího zacházení ze strany ozbrojených protivládních skupin vzhledem k činnosti otce žalobce a), který se podílel na výcviku britských vojáků ISAF a kdy možnost nalezení účinné ochrany lze dle žalovaného považovat za velmi omezenou a ztíženou.

Zástupce žalobců navrhl, aby soud při jednání, které bylo nařízeno na den 5.4. 2012, provedl výslech svědků, a to pana A. D., t.č. žijícího v L., otce žalobce a) a pana M. Z. N., t.č. žijícího v H., jejichž účast zajistí strana žalobců a není nutné je předvolávat soudem.

Soud této žádosti vyhověl a provedl výslech navržených svědků.

Svědék A. D., nar. „x“ potvrdil, že je otcem žalobce a) a žalobkyně N. D. (soudem vedeno pod sp. zn. 32Az 16/2011). Uvedl, že v letech 1981 až 1992 pracoval v Afghánistánu jako policejní důstojník. Byl členem Lidové demokratické strany Afghánistánu. Dále uvedl, že byl za vlády M.N. Mudžáhidina dvakrát ve vězení. Po pádu této vlády v roce 1992 k moci nastoupil Taliban. Několikrát byl pod tlakem Talibanu, v roce 1998 byl uvězněn. Začátkem roku 1999 se mu podařilo z vězení utéct, opustil zemi původu, odcestoval do Velké Británie a požádal tam o azyl. V roce 2003 získal ve Velké Británii politický azyl. Ten také získali jeho manželka, 3 dcery a 4 synové. Jeho poslední dvě děti v jsou zde v ČR a žádají o azyl. Uvedl, že je členem Národní strany Afghánistánu od roku 2003, kdy byla založena a jeho syn - žalobce a) je jejím členem od roku 2006. Oba byli proti Talibanu a byli tímto hnutím tyranizováni. Svědek uvedl, že Taliban jeho syna třikrát unesl, při jednom zadržení byl málem zabit. Dále hovořil o požadavku Talibanu za propuštění jeho syna, pokud slíbí svou sestru Nadiu za ženu jednomu z vůdců Talibanu – M. N. Uvedl, že čtyři muži z oblasti, kde syn a jeho rodina žili, tzv. stařešinové, kteří jsou obecně respektováni (uvedl jejich jména) se písemně Talibanu zaručili za propuštění žalobce a) a že tento dodrží slib uzavření manželství své sestry N. s vůdcem Talibanu M. N. a že bude s Talibanem spolupracovat. Zástupce žalobce předložil originál listiny, která byla přečtena a tlumočena tlumočnickem (pozn. soudu, jedná se o stejnou listinu – záruku, kterou žalobce předložil k důkazu již ve správním řízení a je založena ve správním spisu).

Svědék k dotazu soudu uvedl, že tyto informace má od svého syna a dcery, ověřil si je i přímo v Afghánistánu, informovali ho o tom přátelé.

K dotazu soudu, co by žalobcům hrozilo v případě jejich návratu do Afghánistánu, svědek uvedl, že přinejmenším by byli zabití. M. N. již dle uvedeného příslibu považuje dceru N. za svoji ženu. Pan A., stařešina, který byl jako první podepsán ve výše citované záruce, byl již zabit. Uvedl, že za útěk ze země původu hrozí jeho dětem pomsta. Svědek dále uvedl, že v roce 2006 začal spolupracovat s Ministerstvem obrany Velké Británie a Talibanci se budou chtít pomstít za to, že zradil. Taliban argumentuje takto: „utekl jste, syn utekl také, dcera k nám nepřišla, proto si nezasloužíte nic jiného než smrt.“ Závěrem svědek uvedl, že jako otec a člověk žádá soud, aby vzal ohled na jeho životní situaci a umožnil jeho dětem život v klidu a míru, neboť utíkaly před nespravedlností.

Zástupce žalovaného k výpovědi svědka, že jeho syn byl aktivním členem Národní strany Afghánistánu, odkázal na obsah správního spisu žalobce a), kde uvedl, že nebyl členem žádné politické strany, tuto skutečnost poprvé zmínil až v žalobě.

Svědék M. Z. N., nar. „x“, státní příslušník N. uvedl, že pochází ze stejné vesnice jako žalobci a je obeznámen s jejich situací. Uvedl, že získal v Nizozemí politický azyl. K současné situaci v Afghánistánu uvedl, že je tam chaos, nepořádek, lidé umírají, když je někdo členem Lidové demokratické strany Afghánistánu, čeká na něho smrt. Ke své osobě uvedl, že z vlasti utekl před Talibanem. Taliban požadoval po jeho rodině dvě dcery, aby se provdaly za příslušníky Talibanu. To nemohl připustit, dcery byly ještě malé a dotyčným mužům bylo 50-60 let. S celou rodinou utekli nejdříve do Pákistánu a dále do Nizozemí, kde on, jeho manželka a šest dětí získali azyl. K dotazu soudu dále uvedl, že v Afghánistánu byl od roku 1972 členem Lidové demokratické strany Afghánistánu (zástupce žalobců vysvětlil, že tato strana se v roce 2003 přejmenovala na Národní demokratickou stranu Afghánistánu). Měl hodně problémů s Talibanem z důvodů členství v této straně. Největší zkázou pro jeho rodinu bylo to, když Taliban naverboval jednoho z jeho synů na vojnu a ten tam zahynul. Svědek dále vypověděl, že ví o problémech otce žalobce a) s Talibanem, kterým byl vězněn i o potížích samotného žalobce a) s Talibanem. V roce 2011 byl na návštěvě v Afghánistánu u své staré matky, zajímal se o situaci rodiny D., o výše uvedených skutečnostech ho informovali místní lidé. Dozvěděl se také o zabití stařešiny Abdollaha, který podepsal záruku za propuštění žalobce a).

Při dalším jednání soudu účastníci odkázali na svá písemná podání ve věci. Zástupce žalobců k důkazu zaslal vyjádření předsedy Demokratické strany Afghánistánu, nyní žijícího v Anglii, pana N. S. Jedná se o kopii jedné strany textu ze dne 18.3.2012 v anglickém jazyce na obyčejném nehlavičkovém papíru, bez razítka s podpisem pisatele. Přiložen je neoficiální

překlad do českého jazyka. Autor textu uvádí, že zná otce žalobce a) i žalobce a), potvrdil členství otce žalobce a) v Lidové demokratické straně Afghánistánu a že kvůli tomu měl problémy s Talibanem. Dále uvedl, že žalobce se stal členem Party-Milli-Afghánistán (PMA), nejsilnější demokratické strany Afghánistánu, jejíž principy jsou v rozporu s názory Talibanu, a proto také čelil potížím s Talibanem. Zástupce žalobce při jednání k důkazu předložil doklady o pracovním poměru žalobce a) v ČR, čímž hodlá prokázat, že je schopen zajistit pro svoji rodinu živobytí a že o mezinárodní ochranu nežádají z ekonomických důvodů. Dále předložil 5 lékařských zpráv o zdravotním stavu žalobce a), který je v ČR v péči odborných lékařů psychiatrů kvůli psychickým potížím, jako následku pronásledování v zemi původu.

Zástupce žalovaného k členství žalobce a) v politické straně opakovaně odkázal na protokol o pohovoru ze dne 17.6. 2010, v němž žalobce neuvedl nic o svém členství v určité politické straně ani o své politické činnosti. Nové tvrzení v tomto směru označil za účelové.

Zástupce žalobců v závěrečném návrhu odkázal na podané žaloby a setrval na zrušení napadených rozhodnutí a vrácení věcí žalovanému k dalšímu řízení. Požádal o přiznání nákladů řízení, které se zavázal vyčíslit ve lhůtě jednoho týdne.

Pověřený zástupce žalovaného odkázal na vydaná rozhodnutí a jednotlivá vyjádření k žalobám. Navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné zamítl. Náklady řízení nežádal.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloby **j s o u d ů v o d n ě**.

Soud při svém rozhodování vycházel z následujících úvah a hodnocení

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě

jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se dle § 2 odst. 8 zákona o azylu pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Soud předně konstatuje, že spojil ke společnému projednání případ žalobce a), jeho manželky a jejich dvou dětí, z nichž jedno se narodilo již na území ČR, neboť oba vylíčili shodně svůj azylový příběh a uvedli, že jejich potíže v zemi původu s Talibanem nastaly poté, co byl žalobce a) Talibanem třikrát unesen z důvodu dřívější politické a současné pracovní činnosti jeho otce (práce pro britské vojenské jednotky působící v Afghánistánu).

Po provedených přezkumných řízeních žalobců má soud za to, že žalovaný s ohledem na specifické okolnosti tohoto případu nesprávně posoudil všechny relevantní skutečnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) vyplývá, že při posuzování individuálních případů je správní orgán povinen zohlednit jaká je v zemi původu žadatele úroveň ochrany lidských práv a způsob výkonu státní moci v ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, ze dne 30. 3. 2007, č.j. 4Azs 249/2006-80, dostupné na www.nssoud.cz). Právě tato skutečnost je dle NSS určující pro posouzení, zda důkazní břemeno leží na straně žadatele o udělení azylu a tento musí přiměřeně prokázat svá tvrzení, nebo zda důkazní břemeno nese správní orgán, který pak musí uspokojivě vyvrátit veškerá tvrzení žadatele o azyl. Je-li např. o zemi původu žadatele známo, že stav dodržování lidských práv je špatný, tak jak tomu zcela jistě je v Afghánistánu, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným výpadům na civilní obyvatelstvo, mizení osob, častému používání

mučení, národnostnímu útisku, atd., pak tyto skutečnosti musí správní orgán zohlednit v situaci důkazní nouze, a to ve prospěch žadatele o azyl. Žalobce a) namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil pronásledování jeho osoby ze strany hnutí Taliban ve smyslu ust. § 2 odst. 8 zákona o azylu, když dospěl k závěru, že se o pronásledování ve smyslu tohoto ustanovení nejedná. Žalobci na podporu svých tvrzení předložili v průběhu správního řízení celou řadu listinných důkazů. V řízení před soudem byl proveden výslech žalobci navržených svědků, a to otce žalobce a) a dalšího obyvatele vesnice G., kterým a jejich rodinám byl v zahraničí udělen politický azyl z důvodu pronásledování ze strany hnutí Taliban. Tato svědectví dle názoru soudu potvrzují přiměřenou pravdivost žalobcem a) předneseného azylového příběhu a jeho oprávněné obavy pro případ návratu do země původu. Žalobci namítali nesprávné hodnocení důkazů žalovaným (§ 50 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu). Krajský soud má za to, že těmito námitkám žalobců je třeba přisvědčit.

V řízení bylo dle názoru soudu prokázáno, že potíže žalobce a) s hnutím Taliban souvisely s dřívější politickou činností jeho otce a s jeho současnými pracovními aktivitami (práce pro britské vojenské jednotky ISAF v Afghánistánu). V neposlední řadě potíže žalobce spočívaly v nedodržení slibu sňatku sestry žalobce s vůdcem hnutí Taliban.

Ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu je třeba dle judikatury NSS vykládat eurokonformně (viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č.j. 2Azs 45/2008- 67, www.nssoud.cz). Je proto třeba přihlídnout také k čl. 6 směrnice Rady č. 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), který stanoví, že „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří a) stát; b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu; c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7.“ (poznámka soudu novelou zákona o azylu (zákonem č. 427/2010 Sb.) bylo s účinností od 1.1. 2011 novelizováno ustanovení § 2 odst. 8, doplněno o nové odstavce 9 a 10, v nichž je uvedena definice pronásledování a původců pronásledování nebo vážné újmy v souladu s citovaným eurokonformním výkladem). V čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, se uvádí, že „se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup.“ Podle čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice „skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat

se, že pronásledování nebo způsobení újmy se již nebude opakovat“. V čl. 10 odst. 2 kvalifikační směrnice je stanoveno, že při posuzování otázky, zda má žadatel odůvodněnou obavu z pronásledování, není důležité, zda žadatel skutečně má rasové, náboženské, národnostní, sociální nebo politické charakteristické rysy, které vedou k pronásledování, jestliže původce pronásledování tyto rysy žadateli připisuje. Analogicky soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 Azs 45/2008, v němž se uvádí: „Za předpokladu, že původci pronásledování žadateli o mezinárodní ochranu jeho politické přesvědčení připisují, není pro účely posouzení spojitosti mezi pronásledováním a azylově relevantními důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vykládaného v souladu s čl. 10 odst. 2 směrnice 2004/83/ES, rozhodné, zda žadatel politické názory, pro které je pronásledován nebo pro které mu pronásledování hrozí, skutečně zastává“. V projednávaném případě příslušníci Talibanu žalobci vytýkali a *připisovali* politickou činnost jeho otce.

Obavy žalobce z pronásledování je třeba dle názoru krajského soudu hodnotit jako odůvodněné, neboť poměry panující v zemi původu žalobců jsou takové, že státní moc je není schopna před původcem pronásledování (hnutím Taliban) ochránit. Žalobce se obrátil se žádostí o ochranu na starostu dané oblasti, tato mu nebyla poskytnuta a dokonce mu bylo vyhrožováno. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí označil takou ochranu za nedostatečnou, současně však připouští, že možnost nalezení účinné ochrany lze považovat za velmi omezenou a ztíženou. I když žalovaný tuto skutečnost (ztíženou možnost účinné ochrany) zohlednil pouze ve vztahu k udělení doplňkové ochrany, je dle názoru soudu třeba tuto skutečnost posoudit i ve vztahu k samotnému ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu ve světle výše uvedeného eurokonformního výkladu. Z toho pro projednávaný případ vyplývá, že pokud byli příslušníci Talibanu vyhodnoceni jako možní původci vážné újmy, byli rovněž možnými původci pronásledování (žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl: *„nelze s naprostou jistotou vyloučit i možnost nelidského či ponižujícího zacházení ze strany ozbrojených protivládních skupin vzhledem k činnosti otce žalobce a), který se podílel na výcviku britských vojáků jednotek ISAF“*). Dále je třeba v souladu s čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice zohlednit, že žalobce a) již dříve pronásledován byl, tedy přihlídnout k tomu, že jeho obavy jsou zřejmě důvodné, pokud nebude prokázáno, že se pronásledování již nebude opakovat. Minimálně Informace UNHCR z prosince 2010 závěr o tom, že žalobci a) již pronásledování nehrozí, nepotvrzuje. V této souvislosti je soud nucen konstatovat, že ač na straně 7 napadeného rozhodnutí žalobce a) a na straně 4 napadeného rozhodnutí žalobkyně c) jsou citovány použité informace o zemi původu (citované výše), ve správních spisech žalobců se nachází toliko Informace UNHCR ze 17.12. 2010, a ta odůvodněné obavy žalobců pro případ návratu nevylučuje. I v tomto směru soud shledává pochybení na straně žalovaného a jeho rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná.

Z výše uvedeného podle názoru soudu vyplývá, že pronásledování žalobce a) ze strany hnutí Taliban nelze vyloučit. Soud ve shodě s žalobními námitkami shledal udělenou doplňkovou ochranu za nedostatečnou. Žalobní námitce nesprávného posouzení věci žalovaným soud přisvědčil.

-14-

Pokud jde o žalobkyni c) a nezletilé žalobce, jejich potíže se odvíjely od potíží žalobce a), kterého následovali. Podle výsledků řízení ve věci žalobce a) pak bude záviset i případné rozhodnutí dle § 13 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že rozhodování o těchto otázkách je svěřeno ze zákona žalovanému, na jeho rozhodnutí je proto závislé i rozhodnutí ve věcech manželky a dětí žalobce a).

Vzhledem k tomu, že vytýkané pochybení se týká rozhodování žalovaného ve správním řízení, nezbylo krajskému soudu než v souladu s ust. § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm správní orgán komplexně a objektivně zhodnotí všechna tvrzení žalobců a zejména žalobce a), jím předložené důkazy spolu s důkazy provedenými v řízení před krajským soudem, doplní a aktualizuje podkladové zprávy o zemi původu žalobců a teprve poté vydá nová a řádně odůvodněná rozhodnutí. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Výrok II. o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy úspěšní žalobci mají právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení na straně žalobců spočívají v odměně a hotových výdajích advokáta, kterého si zvolili na základě plné moci. Zástupce žalobců požadoval přiznání nákladů řízení v každé z věcí, tj. sp. zn. 32Az 14/2011 a sp. zn. 32az 15/2011, odměnu za 4 úkony právní služby (tedy celkem za 8 úkonů), a to za přípravu a převzetí zastoupení, za sepsání žaloby, za účast na jednání před soudem dne 5.4. 2012 a dne 31.5. 2012 (§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů) po 2.100,-Kč, tj. celkem 16.800,-Kč, 4 paušální náhrady hotových výdajů (tedy celkem 8 paušálních náhrad) po 300,-Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), tj. 2.400,-Kč, dále společně cestovné za 2 cesty osobním automobilem z Ostravy do Hradce Králové a zpět k jednáním soudu celkem ve výši 7.034,-Kč (přiložen technický průkaz vozidla), náhradu za ztrátu času za 10 půlhodin po 100,-Kč (§ 14 odst. 3 cit. vyhlášky a 20%), tj. 1.000,-Kč a DPH ve výši 5.446,80 Kč (přiloženo potvrzení o registraci plátce DPH). Náklady řízení tak dle vyúčtování zástupce žalobce činí celkem 32.680,-Kč, soud žalobcům náhradu nákladů řízení v této výši přiznal a zavázal žalovaného k jejich úhradě k rukám zástupce žalobců do 30-ti od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

-15-

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 7. června 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně